

Мати солдата

Останні півтора року стали неймовірним випробуванням на мужність для Наталії Степанівни Полюхович й завдали невимовного болю її материнському серцю. Жила на автопілоті. Як можна було інакше, коли єдиний син, надія й сенс її життя, впродовж цього періоду перебував в зоні АТО. Тричі поранений, він дивом полишився живий. І тепер очі матері світяться радістю: син повернувся з війни.

Її люблять, шанують всі вихованці та педагоги Зарічненської ЗОШ II-III ступенів. І в пам'яті колишніх випускників школи – незмінна усмішка Наталії Степанівни та її незабутні уроки історії. Та, певне, більше всіх на світі любить цю жінку її єдиний син Степан. Вона дала йому життя. Разом

зі своїми батьками зростила, виховала достойну людину, воїна, захисника. І він, як ніхто інший знає, що загинути в тому пеклі йому не дала мати. Його врятувало її надлюдське чекання, її стоголоса молитва і її безмежна віра в те, що син має жити, бо він у неї єдиний.

Ми зустрілись з Наталею Степанівною геть випадково на вулиці Зарічного, якраз напередодні Дня Матері. Привіталась до мене першою, осяяла щасливою посмішкою: "Мій син повернувся додому." А потім була розмова про те, яким було її чекання.

- Якби можна було охарактеризувати одним словом всі ці півтора року мого життя – це слово було б "жах". До того ж - справжній! А ще – за цей час я стільки всього навчилась! Я стала реагувати на всі дзвінки. Я стала панічно їх боятись. Особливо пізніх чи нічних. Була пора, коли син міг телефонувати додому лиш з другої до третьої ночі. Вони з хлопцями вилізли по черзі на триметрову яблуню і звідти телефонували домашнім, бо інакше мережу вловити було ніяк. Як я чекала цих дзвінків! І як їх боялась! А був період, коли дати вісточки про себе він лиш міг у той час, коли в мене йшли уроки. Директор школи дозволила мені не вимикати на уроках телефон. І коли на уроці історії в 11-А озивався мій мобільний, в класі западала мертва тиша. Всі знали: телефонує Стьопа. А потім діти просили: "Наталю Степанівно, включіть голосний зв'язок." І знову в класі тиша. І її десь там здалеку розриває бахкання снарядів. І голоси моїх учнів: "Війна! Війна! Війна!". Вони слухали по мобільному голос війни. Знаєте, мені допомогли вистояти в цьому очікуванні мої батьки, це насамперед, і моя школа, мій колектив. Певне, як ніхто в світі, весь цей період мене розуміла і підтримувала Люба Дмитрівна. Вона заборонила колегам нагромаджувати мене якимись зав-

даннями, проблемами. Заставляла балакати на різні відволікаючі теми і завжди казала: "Стьопа повернеться додому. Він вистоїть, витримає, з ним нічого не трапиться лихого". А в колективі день починався з повідомлень зі Сходу. В усіх на устах було – Мар'янка. Бо там був Стьопа. В той самий період під Красногорівкою перебував Сашко Людмили Петрівни Бордяківської. І ми тримались разом, молились за наших хлопчиків. Ще одну родину я знайшла на сайті "Мами в АТО". Коли було надто зле, заходила на сайт по кілька разів на день. Викладала свої думки, просила поради. І завжди на все отримувала відповідь. А як мене підтримували сусіди! В одній з них племінник був під Дебальцево і вона весь час просила: "Наташа, ти головне вір, без віри матері не можна. Ти вір і Степан повернеться". Про це просив мене і син. Він не ховався від мобілізації. Пішов по першій повістці: "Як не я – то когось іншого заберуть. А я служив в армії, я відмінний стрілок. І мені буде легше, ніж комусь без таких навичок. Мамо, зі мною нічого не трапиться. Побачиш, я повернусь живим, бо у мене є ти. Мамо, ти тільки вір!" Я вірила. Попри все. Перше поранення він отримав на полігоні Зелений Лан в квітні 2015-го. Вдруге це сталося у вересні того ж року під Мар'янкою. Третє поранення – найсерйозніше – син отримав у березні 2016 року. Він ще встиг зателефонувати: "Я живий!" І впав на три дні в кому. Його лікарі витягали з того світу. У квітні Степана демобілізували. Зараз він в нашій районній лікарні. Дають про себе знати всілякі болячки. Він дуже змінився. Став замкнутим, серйозним. Його власне "я" тепер десь на задньому плані. Він навчився прикривати собою інших. Кажуть, що війна міняє всіх. Я пишаюсь ним. І сьогодні я неймовірно щаслива, бо мій син повернувся з війни.

Галина ГАВРИЛОВИЧ